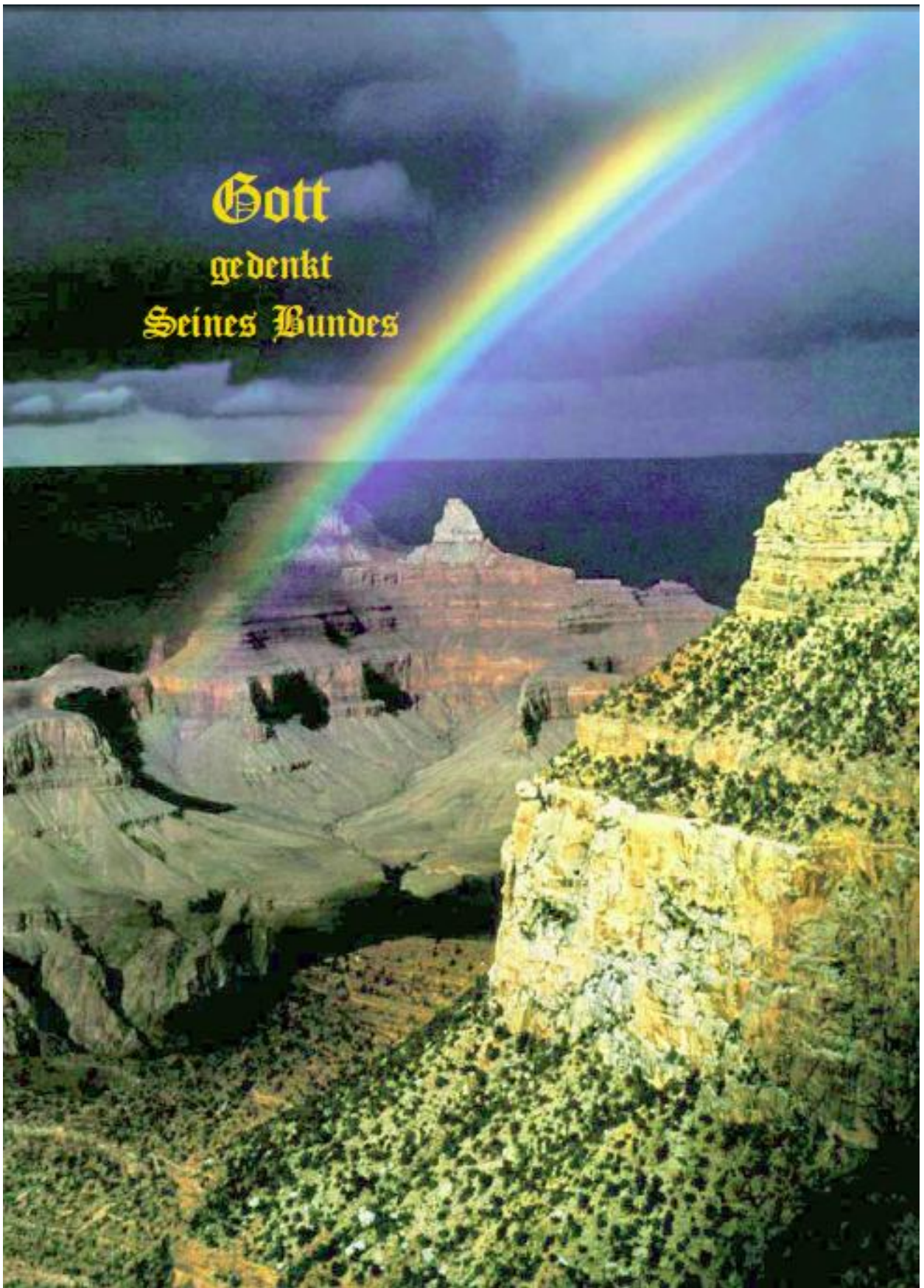

Gott
gedenkt
Seines Bundes

Oi Jumala, muista liittoasi ja lupauksiasi! Kuva Grand Canyonilta näyttää sateenkaaren erityisen vaikuttavasti. Se muistuttaa minua kokemuksista, jotka kuvastuvat seuraavissa Raamatun kohdissa.

„Ja Jumala sanoi: 'Tämä on sen liiton merkki, jonka minä ikuisiksi ajoiksi teen itseni ja teidän ja kaikkien elävien olentojen välillä, jotka teidän luonanne ovat: minä panen kaareni pilviin, ja se on oleva liiton merkinä minun ja maan välillä.' (1.Mo. 9:12-13).

„Ja Jumala kuuli heidän vaikeroimisensa, ja Jumala muisti liittonsa Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa.’’ (2.Mo. 2:24).

„Kootkaa minun eteeni minun hurskaani, jotka uhreja uhraten ovat tehneet minun kanssani liiton. Ja taivaat julistavat vanhurskauttansa, sillä Jumala on tuomari.’’ (Ps. 50:5-6).

„Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi.’’ (Jes.54:10).

„Kuin kaari, joka on pilvessä sadepäivänä, niin oli näöltään sitä ympäröivä hohde. Senkaltainen oli katsoa Herran kirkkauden hahmo. ja kun minä sen näin, lankesin minä kasvoilleni. Ja minä kuulin äänen, kun joku puhui.’’ (Hes. 1:26-28).

„...tehdäkseen laupeuden meidän isillemme ja muistaakseen pyhän liittonsa...’’ (Lk. 1:72).

„sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.’’ (Mt. 26:28).

„...Ja hän sanoi heille: 'Tämä on minun vereni, liiton veri, joka vuodatetaan monen edestä.'’’ (Mk. 14:24).

„Ja katso, taivaassa oli valtaistuini, ja valtaistuimella oli istuja. Ja istuja oli näöltänsä jaspis- ja sardionkiven kaltainen; ja valtaistuimen ympärillä oli taivaankaari, näöltänsä smaragdinin kaltainen.’’ (Ilm. 4:2-3)

„Ja minä näin erään toisen, väkevän enkelin tulevan alas taivaasta; hänen verhonaan oli pilvi, ja taivaankaari oli hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat niin kuin aurinko, ja hänen jalkansa niin kuin tulipatsaat’’ (Ilm. 10:1).

**Jumala muisti liittonsa meidän ajassamme. Me olemme uuden liiton kansa
„Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.’’ (Hebr. 13:8)**

Tervehdin todella sydämellisesti teitä kaikissa kansoissa, kielissä ja kansakunnissa Sanalla Room. 1:1-5:stä:

„Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia, jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa kautta pyhissä kirjoituksissa, hänen Pojastansa - joka lihan puolesta on syntynyt Daavidin siemenestä ja pyhyyden hengen puolesta kuolleistanousemisen kautta asetettu Jumalan Pojaksi voimassa - Jeesuksesta Kristuksesta, meidän Herrastamme, jonka kautta me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeänsä kohtaan kaikissa pakanakansoissa.”

Millainen apostolin johdanto hänen ensimmäisessä kirjeessään! Armosta hänet oli kutsuttu apostolinvirkaan, saavuttaakseen palvelustehtävänsä kautta uskonkuuliaisuuden uskovien keskuudessa eri kansakunnissa Herran kunniaksi. Tämä tapahtui hänen saarnatessa ei vain jotain evankeliumia, vaan Jumalan evankeliumia, niin kuin se oli pyhien profeettojen kautta ilmoitettu ja luvattu Vanhan Testamentin pyhissä kirjoituksissa. Mekin julistamme tuota samaa iankaikkisesti pätevää evankeliumia, joka on perustettu ainoastaan pyhille kirjoituksille. Niin kuin Paavali oli tietoinen kutsumiseen liittyvästä vastuusta ja oli asettanut koko elämänsä Herran palvelukseen, siten on vielä tänään jokaisen Jumalan palvelijan kanssa, joka on vastaanottanut todellisen kutsumisen.

Room. 15:17-18:sta hän todisti: *„Minulla on siis kerskaukseni Kristuksessa Jeesuksessa palvellessani Jumalaa; sillä minä en rohkene puhua muusta kuin siitä, mitä Kristus, saattaakseen pakanat kuuliaisiksi, on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teolla.”*

Jo Vanhassa Testamentissa oli Israelin kansan kohdalla kyse uskosta ja kuuliaisuudesta Jumalaa kohtaan (Hebr. 11):

Uskon kautta Israelin kansa otti luvatussa maan omistukseensa.

Kuuliaisuuden kautta se on siunattu luvatussa maassa.

Mutta tottelemattomuuden takia se joutui babylonilaiseen vankeuteen: *„Mutta he niskoittelivat ja kapinoivat sinua vastaan, heittivät sinun lakisi selkäänsä taa ja tappoivat sinun profeettasi, jotka heitä varoittivat palauttaakseen heidät sinun luoksesi; ja he pilkkasivat paljon Jumalaa.”* (Neh. 9:26).

„Vähän aikaa vain sinun pyhä kansasi sai pitää perintönsä; meidän ahdistajamme ovat tallanneet sinun pyhäkkösi.” (Jes. 63:18).

Niin kuin Israelin kohdalla Jumala ei ehdottomasti voinut kärsiä epäuskoa eikä tottelemattomuutta niin ei myöskään seurakunnassa kaikista kansoista. Alkuseurakunta, joka uskon kautta pääsi lupausten omistukseen, pysyi valitettavasti vain lyhyen ajan kuuliaisuudessa ja siunatussa tilassaan. Tottelemattomuuden myötä seurasi hajoaminen moniin uskontokuntiin.

Myös jokaisen kohdalla henkilökohtaisesti uusitamentillisessä seurakunnassa uskolla ja kuuliaisuudella on suurin merkitys. *„Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta.”* (Hebr. 3:12). Epäusko on luopuminen elävästä Jumalasta. Vain usko yhdistää meidät Hänen kanssaan, vaikuttaa kuuliaisuuden ja johtaa lopulta vilpittömään rakkauteen uskonveljien ja -sisarten kesken, niin kuin Pietari kirjoittaa: *„Puhdistakaa sielunne totuuden kuuliaisuudessa vilpittömään veljenrakkauteen ja rakastakaa*

toisianne hartaasti puhtaasta sydäimestä.” (1.Piet. 1:22).

Aabraham, uskon isä, on esikuva Israelille, seurakunnalle ja jokaiselle yksilölle. Hän uskoi Jumalaa (Room. 4:3) ja näki lopulta toteutuneena lupauksen, jonka Herra oli antanut hänelle. Kuuliaisuudessa hän oli jopa valmis uhraamaan poikansa Iisakin. Apostoli Jaakob painotti uskoa, kuuliaisuutta ja tekoja: *„Mutta tahdotko tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman tekoja on voimaton? Eikö Aabraham meidän isämme, tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa Iisakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi.”* (Jaak. 2:20-22). Jeesus Kristus, luvattu poika, oli kuuliainen ristin kuolemaan asti (Fil. 2:7-8). *„ ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset”* (Hebr. 5:9). Niin täytyy olla kaikkien Jumalan poikien ja tyttöjen kanssa, jotka ovat ristiinnaulitut Kristuksen kanssa, ja jotka ovat ylösnousseet Hänen kanssaan uuteen elämään. He voivat todistaa kuten Paavali: *„Nyt en enää elä minä, vaan Kristus elää minussa.”* (Gal. 2).

Meidän odotuksemme on, mitä kauemmin sitä enemmän, kokea Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluu. Armonajan lopulla täytyy kaikista kansoista ja kielistä uloskutsuttujen todellisten uskoviin tulla erotetuiksi kaikesta, mikä ei pidä yhtä Jumalan ja Jumalan Sanan ja tahdon kanssa. Vain siten he ovat kohtaava Yljän puhtaana ‘sanamorsiamena’ - ei ‘sanomamorsiamena’, sillä on lukuisia sanomaryhmiä, jotka kuvaavat itseään morsiusseurakunnaksi. Kuitenkin on vain yksi, jonka nimi kuuluu ‘Jumalan Sana’ (Ilm. 19:13), ja vain yksi Karitsan morsian, joka on hääaterian jälkeen oleva Hänen vaimonsa: *„Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon!”* Ilm. 21:9). On vain yksi morsiusseurakunta, joka kantaa Hänen nimeään, ja jossa kaikki Sanan lupaukset täyttyvät. Se palaa takaisin niin alkuseurakunnan alkuperäiseen oppiin ja käytäntöön kuin myös ensimmäiseen rakkauteen ja on oleva kuin alussa yksi sydän ja yksi sielu.

„Rakkaani, rakastakaamme toinen toistamme, sillä rakkaus on Jumalasta; ja jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan. Joka ei rakasta, se ei tunne Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus.”

„Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä.” (1. Joh. 4:7-8+12).

MITÄ NYT TAPAHTUU?

Jo toisessa saarnassaan apostoli Pietari osoitti siihen, että Lunastaja pysyy taivaassa kaiken sen ennalleen asettamisen aikoihin asti, minkä Jumala on alusta saakka julistanut pyhien profeettojensa kautta (Apt. 3:19-21). Tässä me löydämme kreikkalaisesta tekstistä sanan ‘apokatastasis’, joka tarkassa sanamuodossaan tarkoittaa ‘ennalleen asettamista aikaisempaan tilaan’. Siten täytyy siis kaiken tulla palautetuksi alkuperäiseen tilaansa Jeesuksen Kristuksen seurakunnassa, niin kuin Herra itse on luvannut Matt. 17:11 ja Mark. 9:12: *„Elias tosin tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.”* (Mal. 4:5). Tämä tapahtuu nyt, ennen kuin Ylkä voi noutaa morsiamensa kotiin.

Sen jälkeen kun viimeinen sanoma, joka edeltää Kristuksen toista tulemistä, on tuotu, Herra nyt lähettää palvelijansa ja kutsuu hääaterialle: *„Sanokaa kutsutuille: ‘Katso, minä olen valmistanut ateriani... ja kaikki on valmista...’* (Matt. 22:1-14). On kutsuttujen asia, etsivätkö he jonkin verukkeen vai seuraavatko kutsua. Matt. 24:45-47:ssä me luemme viisaasta palvelijasta ja palvelusväestä, jotka ennen Yljän tuloa oikeaan aikaan jakavat hengellistä ruokaa. Lunastetuille tämä merkitsee, että Jumalan tahto tapahtuu nyt todella kaikessa niin kuin aluksi meidän Vapahtajamme kohdalla: *„Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa.”* (Joh. 4:34). Me odotamme edessäolevaa lunastustyön täydellistytymistä seurakunnan kanssa, ja siksi täytyy meidän hengellisen ruokamme olla suorassa yhteydessä Jumalan tahdon kanssa. Vasta sitten

tulee todeksi meidän kohdallamme: *„Ja tämän tahdon perusteella me olemme pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta kaikkiaan... Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään.”* (Hebr. 10:10-14).

Matt. 24:48-51:ssä meillä on esimerkki huonosta palvelijasta, joka ajattelee sydämessään: *„Minun herrani viiptyy”* ja lyö kanssapalvelijoitaan. Viisas palvelija tuo seurakuntaan Sanan, hengellisen ruuan, kätketyn mannan ja kylvää hyvän siemenen, joka nousee esiin kaikissa Jumalan pojissa ja tyttärissä. Paha palvelija kylvää tulkintoja ja sen myötä epäsopua ja lyö toisia palvelijoita, jotka eivät yhdy hänen näkemykseensä. Jokaisen saarnaajan, joka ei ole itse saanut suoraa kutsumista palvelustehtävään, on vaikea uskoa, että joku muu on todella kutsuttu. Ja kun on kyse kutsumisesta, joka on yhteydessä jumalalliseen pelastushistoriaan, sen voi uskoa ehdoitta vain hän, joka ennaltamäärättiin ennen maailman perustamista (Ef. 1:1-5). Oli se sitten profeettojen, meidän Herramme tai apostolien kohdalla - vain joka oli Jumalasta, kuuli ja uskoi (Joh. 8:47). Kaikki muut hylkäsivät, ja se tapahtuu tänä päivänä aivan samoin. Kuitenkin lähettämisen kohdalla pätee, mitä Herra sanoi: *„Joka kuulee teitä, se kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt.”* (Luuk. 10:16).

Matt. 25:ssä kiirii keskiyönhuuto: *„Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.”* Lopussa sanotaan: *„Ja viisaat neitsyet, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssaan häihin, ja ovi suljettiin.”* Tässä löydämme tärkeimmän oppitunnin Jeesuksen Kristuksen paluun yhteydessä: Tunnistamme, että aivan lopussa asetetaan paino sille, että vain viisaat neitsyet saavuttavat päämäärän.

Niin kuin neitsyt Maria oli Jumalan valitsema, jotta Lunastaja on voinut tulla ihmiskuntaan, niin on seurakunta määrätty ottamaan vastaan jumalallisen siemenen, jotta Kristus voi jokaisessa yksilössä tulla julki (Kol. 3:1-4). Siinä on kyse jumalallisen lunastussuunnitelman toteutumisesta, jonka kohokohta on Jeesuksen Kristuksen paluussa, nimittäin että, niin kuin on 1.Kor.15:ssa, meidän kuolevaiset ruumiimme muutetaan kuolemattomuuteen: *„Ja niin kuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva.”*

Mariaan viitattuna ovat kaksi ilmausta Luuk. 1:ssä luvussa erityisen merkityksellisiä: *„minä en miehestä mitään tiedä.”* ja *„katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.”* Maria oli saanut armon Jumalan edessä (jae 30), ottaa vastaan lupauksen Sana, jonka enkeli Gabriel hänelle toi, jotta Sana voi tulla lihaksi ja Jumalan Poika voi syntyä. Seuraavat profetiat täytyivät:

...että jumalallinen siemen tulisi vaimon kautta (1.Mo. 3:15).

„Mitä varten sitten on laki? Se on rikkomusten tähden jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu...” (Gal. 3:19).

„Minä olen oleva hänen isänsä ja hän minun poikani” (2.Sam. 7:14) *„ja taas: ‘Minä olen oleva hänen isänsä, ja hän on oleva minun Poikani.’* (Hebr. 1:5b).

„Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin.” (Ps. 2:7). *„Sillä kenelle enkeleistä hän koskaan on sanonut: ‘Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin.’* (Hebr. 1:5a).

Siittämisen kautta, joka oli samalla luomisteko, asetettiin jumalallinen siemen Mariaan. Sentähden Hän on ‘ainosyntynen’ poika (Joh. 3:16), esikoinen monien veljien joukossa (Room. 8:29), uuden jumalallisen luomakunnan alku (Ilm. 3:14) ja myös koko täydellisen luomakunnan esikoinen (Kol.3.14-15). *„Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus.”* (2. Kor. 5:17).

Seuraava täytyi: „Sinähän vedit minut äitini kohdusta, sinä annoit minun olla turvassa äitini rinnoilla” (Ps. 22:10) ja samoin: „Hän kutsuu minua: ‘Sinä olet minun isäni, sinä minun Jumalani ja pelastukseni kallio’. Ja minä asetan hänet esikoiseksi, maan kuninkaista korkeimmaksi” (Ps. 89:27-28). Mikä kuului Kristuksen ensimmäiseen tulemukseen, sen on ylösnoussut Herra kiteyttänyt: „Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa. Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset.” (Lk. 24:44-45).

Mistä on kysymys tänä päivänä? On kyse tänä päivänä myös siitä, että kaikki käy toteen, mitä on kirjoitettu meidän aikaamme varten. Neitsyt Marian ja Vapahtajan itsensä kautta täyttyivät profetiat Vanhasta Testamentista. Viisaitten neitsyitten ja Lunastajan itsensä kautta täyttyvät nyt kaikki kirjoitusten profetiat tätä ajanjaksoa varten. Niin kuin Maria, suostumme mekin ja sanomme: „Tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.” (Lk. 1:38). Hänen toteamukseensa: „kun en minä miehestä mitään tiedä!” antoi enkeli hänelle vastauksen: „Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi” (Lk. 1:34-35).

Niin kuin Maria otti lupauksen uskossa vastaan ja Pyhä Henki varjosi hänet, niin todelliset uskovat ottavat Sanan lupauksen uskossa vastaan ja tulevat Pyhän Hengen voimalla täytetyiksi.

Meillä on kaikkien aikojen suurimmat lupaukset ja koemme, miten ‘miehinen poika’, voittaja, syntyy synnytystuskien kautta seurakunnasta ja loppujen lopuksi kruunauksena kohotetaan ‘Jumalan tykö ja Hänen valtaistuimelleen’.

JUMALASTA SYNTYNYT, JUMALALLISESTA LUONNOSTA OSALLINEN (2.Piet. 1:3-11)

„Jälkeentulevaiset palvelevat häntä” (Ps. 22:31-32; Jes. 53:10 mm.) ja ovat saava osallisuuden jumalalliseen luontoon (2. Piet. 1:3-7). Kaikilla, jotka ovat Jumalan siittämiä ja ovat uudestisyntyneet, on Jumalan poikina ja tyttärinä sama jumalallinen luonto kuin Jumalan Pojalla. Kreikkalainen sana *gennaō* tarkoittaa sekä ‘siittää’ että ‘synnyttää’, ja sitä käytetään yhtäläisellä tavalla Jumalan Pojan ja Jumalan poikien ja tyttärien kohdalla. Jos se koskee miestä, silloin täytyy käännöksen olla ‘siittää’, niin kuin esimerkiksi 1.Mo. 5:ssä yhä uudelleen lukee: „Kun Aadam oli sadan kolmenkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle poika...Seet oli sadan viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Enos...” jne. (Suomentajan huomautus: Raamatun suomennoksessa vuodelta 1933 on käytetty verbiä ‘syntyä’, alun perin saksan zeugen-verbi voidaan kirjaimellisesti kääntää ‘siittää’). Jos se koskee naista, silloin täytyy kääntää ‘synnyttää’. „Eeva synnytti Kainin...” (1.Mo. 4:1). Mariasta on kirjoitettu: „Ja hän synnytti pojan, esikoisensa” (Lk. 2:7).

Apostoli Johannes on valottanut tätä aihetta erityisesti (Joh. 3:7; 1.Joh. 2:29; 1.Joh. 3:9; 1.Joh. 5:1; 1.Joh. 5:18 mm.). Tosiasia on kuitenkin, että jokaista syntymää edeltää siittäminen, ja että siemen tulee syntymän kautta esiin. „Jos te tiedätte, että hän on vanhurskas, niin te ymmärrätte, että myös jokainen, joka vanhurskauden tekee, on hänestä syntynyt/on hänen siittämä.” (1.Joh. 2:29). „Ei yksikään Jumalasta syntynyt/Jumalan siittämä tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt.” (1.Joh. 3:9). „Sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta/Jumalan siittämää, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.” (1.Joh. 5:4).

Viisaiden neitsyiden myötä toistuu se, mitä Marialle tapahtui: hän otti lupauksen vastaan ja uskoi,

ja samalla Pyhä Henki varjosi hänet: siten Sana tuli lihaksi. Samoin nyt tapahtuu kaikkien kanssa, jotka kuuluvat morsiusseurakuntaan: he ottavat lupauksen Sanan tätä aikaa varten uskossa vastaan, Pyhä Henki tulee heidän ylleen ja Sanasiemen tulee esiin. Niin kuin Maria he sanovat: „*Tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.*” Viisaiden neitsyiden kohdalla ei kukaan ihminen puhu enää siinä välissä - hekään eivät tiedä mitään miehestä, vieraasta siemenestä, Raamatulle vieraasta opista. Tyhmät neitsyet saattavat uskoa typeriä tulkintoja, vieläpä että seitsemän erityistä miestä on täydellistä morsiamen, tai että Herra olisi jo tullut ja paljon muuta lisäksi. Mutta viisaat eivät ota yhtään ainoaa tulkintaa vastaan. He ovat Sanamorsian, he eivät syyllisty hengelliseen haureuteen, vaan pysyvät neitseellisen puhtaina ja kokevat, että Jumalan lupaukset tulevat heissä todeksi. Lupauksen lapset uskovat lupauksen Sanan ja vastaanottavat lupauksen Hengen (Room. 9:8; Gal. 4:28; Ef. 1:13).

Viisailla neitsyillä ei ole vain lamppua/valoa, heillä on myös öljyä ruukussa, täyttääkseen lamppunsa, jotta ne eivät sammu. Se muistuttaa meitä profeetta Eliasta, joka puhui Sarpatin leskelle: „*Jauhot eivät lopu ruukusta, eikä öljyä ole puuttuva astiasta siihen päivään asti, jona Herra antaa sateen maan päälle.*” Jauhoja tarvitaan leipää varten, öljyä lamppua varten. „*Jauhot eivät loppuneet ruukusta, eikä öljyä ole puuttunut astiasta, sen Herran sanan mukaan, jonka hän oli Elian kautta puhunut.*” (1.Kun. 17:14-16). Niin se on myös nyt: Molemmat riittävät, kunnes myöhäissade lankeaa. (Jes. 44:3; Jer. 5:24; Sak. 10:1; Jak. 5:7 mm.) Saarnassa ‘Puhuttu Sana on alkuperäinen siemen’ veli Branham sanoi: **‘Kun tämä voideltu sanansaattaja astuu esiin, on hän luonnollisesti istuttava koko Raamatun siemenen - alkaen siitä, mitä käärme teki, aina sanansaattajaan asti varhaisateen aikana ... Myöhäissateen aikana on tapahtuva sitten voimainkoetus Karmel-vuorella. Raamattu täyttyy jokaista kirjainta myöten!’**

Uskomme Elia-sanoman meidän aikaamme varten ja ravitsemme itseämme kallisarvoisella hengellisellä ruualla. Viisaat neitsyet kokevat nyt, että ruukut täytetään öljyllä, jotta he voivat täyttää lamppunsa uudelleen. Se erottaa heidät jälleen tyhmistä, jotka irrottautuvat seurakunnasta ja siten öljysäiliöstä, mikä on suoraan yhteydessä lampunjalkaan. (Sak. 4.2; Ilm. 1-3).

Viimeisimmässä johtopäätöksessä on kuitenkin kysymyksessä uskoa ja kokea Pyhän Hengen johdatuksen alla kompromisseitta se, mitä Jumala on luvannut Sanassaan. Silloin myös meihin pätevät sanat: „*Autuas se, joka uskoi, sillä lupaus, jonka Herra on antanut, on täyttyvä!*” Lupaus, jonka Herra on meille antanut, pitää sisällään uloskutsumisen, erottumisen, puhdistumisen kaikesta saastutuksesta (2.Kor.6:14-7:1), täydellisen takaisinpalauttamisen ja alkuperäiseen tilaan ennalleen asettamisen. Sillä aikaa, kun tyhmät vielä väittelevät eri aiheista, viisaat kokevat lupauksen täyttymisen.

Mikä koskee kaikkien morsiusseurakuntaan kuuluvien henkilökohtaista valmistautumista, niin meidän täytyy vakavasti johtaa silmiemme eteen, että morsian ei enää aivan lopussa ennen häitä ole mukana toimimassa siinä, mitä hänen ympärillään tapahtuu, eikä siinä, mitä ihmiset tekevät tai sanovat, vaan pitää huolen siitä, että hän on itse valmis. Profeetta Jeremia sanoi: „*Unhottaako neitsyt koristeensa, morsian koruvyönsä?’*” (2:32). Siten on kaikkien morsiusseurakuntien laita: He ottavat vesipesun Jumalan Sanassa (Ef. 5:26), he katsovat Sanan peiliin (Jaak. 1:19-27), he pukeutuvat valkeaan pellavavaatteeseen, joka on pyhien vanhurskaus (Ilm. 19:8), ja valmistautuvat Yljän kohtaamiseen.

Suurella vakavuudella apostoli Jaakob kehottaa, että meidän täytyy laittaa vielä viimeisetkin jäännökset pahuudesta pois ja kaikella hiljaisuudella ottaa vastaan meihin istutettu siemen, joka voi pelastaa meidän sielumme. Hän jatkaa: „*Mutta olkaa sanan tekijöitä, eikä vain kuulijoita, pettäen itsenne.*” Niin, hän jatkaa ja kirjoittaa: „*Sillä jos joku on sanan kuulija eikä sen tekijä, niin hän on miehen kaltainen, joka katselee kuvastimessa luonnollisia kasvojaan...*” Kyllä, ja sitten me

huomaamme, ettei sitä yksin katselemisella tehdä. „...*hän katselee itseään, lähtee pois ja unhottaa heti, millainen hän oli.*” (Jaak. 1:21-24).

Jumalan Henki näyttää jokaiselle henkilökohtaisesti, missä vielä jokin ei ole kohdallaan. Hän näyttää todeksi synnin, vanhuskauden ja tuomion (Joh. 16:7-15), johtaa sisään koko Totuuteen ja johdattaa kuuliaisuuteen. Meistä tulee Sanan tekijöitä, ja me vaellamme kuin Eenok Jumalan kanssa, sopusoinnussa Hänen Sanansa ja tahtonsa kanssa. Kun Ef. 5:27:ssä sanotaan, että Herra on asettava eteensä nuhteettomana seurakuntansa, silloin meidän on luettava, mitä vaatimuksia meihin asetetaan, jotta tiedämme, kuinka me kaikki, ja tarkemmin sanoen jokainen henkilökohtaisesti, voi elää Jumalalle mieluisaa elämää. Daavid kysyi: „*Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka seisoo hänen pyhässä paikassansa? Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän, joka ei halaja turhuutta eikä vannoo väärin.*” (Ps. 24:3-4). Vuorisaarnassa sanoi Herra: „*Autuaita ovat ne, joilla on puhdas sydän, sillä he ovat näkevä Herran.*” Daavid, joka on itse kokenut paljon, kirjoittaa Pyhän Hengen vaikutuksen alla: „*Se, joka vaeltaa nuhteettomasti, joka tekee vanhurskauden ja puhuu sydämesssänsä totuutta; joka ei panettele kielellänsä, joka ei tee toiselle pahaakaan eikä saata lähimmäistensä häväistyksen alaiseksi...*” (Ps. 15: 2-3).

Olisi hyvä, jos jokainen uskovainen koettelisi itsensä 1.Kor. 6:n perusteella, tunnistaakseen, onko vielä jotakin, mikä erottaa pois Jumalan valtakunnasta. Panettelija jää yhtä hyvin ulkopuolelle kuin epäjumalanpalvelijakin ja kaikki ne toiset, jotka siellä mainitaan. Gal. 5:ssä apostoli esittää kokonaisen luettelon sellaisia asioita. Jokaisen täytyy henkilökohtaisesti antaa kaikkien asiaan kuuluvien kohtien puhutella itseään, muuten se on vain peiliin katsahtamista ja kaikki pysyy entisellään. Vain jos otamme kuolemanvakavasti kehotukset, ymmärrämme sanan: „*Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa*” (Hebr. 12:14). Tärkeää on, että meidät kaikki, jokainen henkilökohtaisesti, löydetään täydessä uskossa ja kuuliaisuudessa kaidalta tieltä. Vihollisen juoni tulee sitä kautta ilmi, että uskovaiset ihan liian mielellään vaivaavat itseään sillä, mitä muut ovat tehneet, eivätkä he heidän mielestään olisi saaneet tehdä. Teemme paremmin todetessamme, mikä meidän omassa elämässämme ei voi kestää Jumalan edessä, ja otamme kehotuksen sydämeemme: „*Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa?*” (2.Kor. 6), samoin kuin käsky: „*älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäriskseni, sanoo Herra, Kaikkivaltias.*” Ja jälleen apostoli nostaa esiin tärkeimmän: „*Koska meillä siis on nämä lupaukset, rakkaani, niin puhdistukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.*” (2.Kor. 7:1).

Jokaisessa ajanjaksossa vain valittu osa (Room. 11:5) on kuullut sen, mitä Henki seurakunnille sanoo (Ilm. 2+3), loput ovat paatuneet (Room. 11:7). Nyt, niin vähän ennen Yljän paluuta, tapahtuu morsiusseurakunnan lopullinen uloskutus ja valmistaminen. Jumala on tehnyt kaiken, Hän on lähettänyt meille sanansaattajan ja sanoma, on johtanut meidät selvyydestä selvyteen. Sen jälkeen kun Ilm. 17:ssä langennut kristikunta esitellään suurena Babylonin porttona, kuuluu Ilm. 18:4:ssä kaikille todellisille uskojille viimeisen kerran käsky: „*Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ‘Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisitte tekin kärsiä hänen vitsauksistansa.*” Se on viimeinen kutsu, jota kaikkien morsiusseurakuntaan kuuluvien on noudatettava ennen Yljän paluuta. Uloskutus ja erottaminen edeltävät ennalleenasettamista. Loppujen loppuksi asetetaan kaikki jälleen alkuperäiseen tilaansa, kuten oli aivan uustestamentillisen seurakunnan alussa.

JEEKUKSEN KRISTUKSEN PALUU
JA ERILAISET TULEMISET

„Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.” (Joh. 14:3).

Veli Branham sanoi: **‘On kolme Kristuksen tulemista: Ensimmäisen kerran Hän tuli lunastaakseen morsiamensa. Toisen kerran Hän tulee, noutaakseen lunastetun morsiamen kotiin. Kolmannen kerran hän tulee hääaterian jälkeen morsiamen kanssa tuhatvuotisen valtakunnan perustamista varten.’**

Ensimmäistä tulemista meidän ei tarvitse enää käsitellä: se on kuvattu selvästi neljässä evankeliumissa, Kristuksen syntymästä Hänen taivaaseenastumiseensa saakka.

Matt. 25:n mukaan tulee meidän Herramme Ylkänä, ottaakseen morsiamensa ylöstempaamisessa tykönsä: „*ja ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.*”

„*Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme.*” (1.Kor. 15:39-58).

1.Tess. 4:ssä on Paavali samaten paneutunut Jeesuksen Kristuksen paluuseen ja siihen, mitä sitten tapahtuu: „Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.” (Jakeet 13-18).

Apostoli Johannes kirjoittaa: „Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.” (1.Joh. 3:2). Jokainen hänen tulemisensa on ‘Parusia’ -fyysinen läsnäolo.

2.Tess. 2:1:ssä Paavali varoittaa uskovia: „Mutta mitä tulee meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja meidän kokoontumiseemme hänen tykönsä, niin me pyydämme teitä, veljet, ettette anna minkään hengen ettekä sanan ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen heti järkyttää itseänne...”

Koskien meidän rakkaan Herramme paluuta, nimittäin Hänen toista tulemistaan, on kirjoitettu varoituksena: „Sillä monta villitsijää on lähtenyt maailmaan, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi, joka oli lihaan tuleva; tämä tämmöinen on villitsijä ja antikristus.” (2.Joh., jae 7). Heti sen jälkeen on kirjoitettu: „Kuka ikinä menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on Isä ja Poika.” (Jae 9).

Lunastajan ruumiillisen paluun kieltäminen on pahin harhaoppi ja katsotaan samanarvoiseksi kuin antikristus. Sentähden heti sen jälkeen seuraa kehotus: „Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi” (Jae 10). Koetelkaa henget, koetelkaa opettajat ja heidän oppinsa!

Lainaus veli Branhamilta: **‘Me tähyilemme Herran tuloa meidän sukupolvessamme... Herra Jeesus on tuleva jälleen ruumiissaan, ottaakseen pois kansan ruumiissaan, jonka Hän on puhdistavan verensä kautta kirkastanut.’** (Morsiamen näkymätön yhdistyminen..., 25.marraskuuta. 1965).

Joka kieltää Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen paluun, on antikristillisen hengen riivaama. Se koskee myös niitä, jotka tekevät Kristuksen toisen tulemisen hengelliseksi ja opettavat, että Herra olisi jo tullut. He ylentävät itsensä, ylimielisyyden sokaisemana Jumalan sanan yläpuolelle. Myös Jeesuksen Kristuksen paluun yhteydessä on kaikki tapahtuva juuri siten, kuin on kirjoitettu, nimittäin: „*Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän.*” (Lk. 24:50-51; Apt. 1:11b). Tätä meidän täytyy kunnioittaa, sillä se on NÄIN SANOO HERRA Sanassaan.

Samoin täytyy kaikki Raamatun kohdat erilaisista tulemisista, jotka eivät enää ole yhteydessä seurakuntaan ja ylöstempaamiseen, nähdä oikeissa asiayhteyksissä. Me tiedämme, että meidän Herramme takaisinpaluu, nimittäin ylöstempaaminen, on tapahtuva ennen suurta ahdistuksenaikaa. Sitä on veli Branham riittävän usein korostanut. Paavali kirjoitti uskoville: „*Sillä kuka on meidän toivomme tai ilomme tai meidän kerskauksemme kruunu? Ettekö myös te, meidän Herramme Jeesuksen edessä hänen tulemuksessaan?*” (1.Tess. 2:19).

On kuitenkin vielä muita Herran tulemisia, jotka eivät koske seurakuntaa; esim. kun Matt. 25 jakeesta 31 luetaan: „*Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle.*” , samoin 2.Tess. 1:7-8: „*kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekeissä...*” tai Ilm. 16:15-16 ja Ilm. 19, jakeesta 11 ja muita kohtia. Siinä kohdin on aina välttämätöntä, ottaa mukaan myös Vanha Testamentti, tietääkseen tarkalleen, mitä tarkoitetaan ja mihin asiayhteyteen se kuuluu.

Mitä se esimerkiksi pitää sisällään, mistä Herramme puhui Matt. 24:29-30:ssä: „*Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella.*”?

Tässä ei ole puhe Yljän tulemisesta, vaan Ihmisen Pojan tulosta suuren ahdistuksen ajan jälkeen, kun aurinko pimenee eikä kuu anna valoan. Tämä tuleminen asettuu kuudennen sinetin ajanjaksoon (Ilm. 6, jakeesta 12). Siitä puhuu myös Ilm. 1:7: „*Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat hänen tullessansa. Totisesti, amen.*”

„*...he katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet.*” (Sak. 12:9-10).

„*Minä näin yöllisessä näyssä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet saatettiin tämän eteen. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa, ja hänen valtakuntansa on valtakunta, joka ei häviä.*” (Dan. 7:13-14).

Ilm.11:15 antaa meille vielä tarkemman tiedon: „*Ja seitsemäs enkeli puhalsi pasuunaan; niin kuului taivaassa suuria ääniä; jotka sanoivat: 'Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti.'*”

Tässä asiayhteydessä on puhe seitsemännestä pasuunaenkelistä, johon viitataan jo Ilmestyskirja 10:7:ssä. Veli Branham on sanonut tähän Raamatun kohtaan viitaten saarnassa ‘Siirtyminen...’17. maaliskuulta 1963 seuraavaa: „**Katsokaa, en selitä tätä itse, vaan se on NÄIN SANOO HERRA. Luen sen teille tästä kirjasta, Raamatusta: „vaan että niinä päivinä, jolloin seitsemännän**

enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessa pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoilleen profetoille. Mikä on veli Branhamin NÄIN SANOO HERRA, siihen ei saa eikä voi koskea. Samassa kappaleessa seitsemännen pasuunanenkelin ja liiton enkelin laskeutumisen yhteydessä hän antaa seuraavan selvityksen: **„Vasta sen jälkeen, kun sinetit on avattu ja salaisuus paljastettu, tulee alas enkeli, sanansaattaja sateenkaari päänsä yläpuolella - Kristus - ja asettaa toisen jalkansa maan päälle ja toisen meren päälle. Ajatelkaa sitä: Tämän tulon aikaan on tämä seitsemäs enkeli maan päällä.”**

Huomioikaa siis tarkasti: Ei Kristuksen paluun yhteydessä, kun Hän kohtaa morsiamensa ilmassa, vaan, kun Herra tulee liiton enkelinä, on **tämä**, ei se, vaan **tämä** seitsemäs enkeli maan päällä. Ei sinettien avaamisen yhteydessä 1963, vaan **„vasta kun sinetit on avattu”**. *„...ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot.”* (Mal. 3:1b).

Seitsemän pasuunaenkeliä esitellään seitsemännen sinetin avaamisen yhteydessä. Veli Branham on lukenut saarnassaan seitsemännestä sinetistä luvusta 8 vain ensimmäisen jakeen puolen hetken äänettömyydestä taivaassa. Kuitenkin heti sen jälkeen tapahtui se, että Johannes näki sen, mistä on kirjoitettu jakeesta 2 lähtien: *„Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä, ja heille annettiin seitsemän pasuunaa.”* Hebrealaisessa Raamatussa on tässä kohtaa sana ‘Schofar’ samoin kuin yhdeksässä myöhemmässä kohdassa, jotka on meidän Raamatussamme käännetty ‘pasuunaksi’. (Ilm. 8:6; 8:8; 8:10; 8:12; 8:13; 9:1; 9:13; 10:7; 11:15). Tästä selviää itsestään, ettei seitsemäs sinetti ole yhteydessä seitsemään seurakuntaenkeliin (Ilm. 2+3), vaan seitsemään pasuunanenkeliin, jotka seisovat Jumalan edessä.

Sen jälkeen kun ensimmäiset neljä pasuunaenkeliä antavat ‘Schofar’insa kuulua, on kirjoitettu: *„Voi, voi, voi maan päällä asuvaisia niiden jäljellä olevain pasuunain (Schofar) äänten tähden, joihin kolmen enkelin vielä on määrä puhaltaa!”* (Ilm. 8:13). Luvussa 9 kuuluu viidennen ja kuudennen pasuunaenkelin ääni ja puuttuu enää seitsemännen ääni. Seitsemännen enkelin kohdalla Ilm. 10:7:ssä, ei ole kyse seurakunnan seitsemännestä sanansaattajasta, vaan seitsemännestä pasuunaenkelistä. Veli Branhamin NÄIN SANOO HERRA viittaa yksiselitteisesti seitsemännen pasuunaenkelin ääneen Ilm. 10:7:ssä, sillä sitten tulee Jumalan salaisuus täytäntöön.

Kun veli Branham on maininnut Ilm. 10:7 viittauksella palvelustehtävänsä, puhui hän salaisuuksista, jotka hänen palvelustehtävänsä kautta, viimeisen sanoman kautta Laodikean seurakunta-ajanjaksolle tuli tulla paljastetuksi. Niin on todellakin tapahtunut: kaikki salaisuudet 1.Mooseksesta Raamatun viimeiseen lukuun asti on paljastettu. Se oli viimeisen sanansaattajan tehtävä Laodikealle. ‘Jumalan salaisuudesta’ on Ilm. 10:7:ssä puhe yksikössä, ja sen tulee käydä täytäntöön, kun seitsemännen pasuunaenkelin ääni kaikuu. Niin on tässä kirkkaasti ja selvästi kirjoitettu. Kristus on Jumalan salaisuus, niin kuin 1.Tim. 3.16; Kol. :2-3 ja muissa kohdin on sanottu selvästi: *„...saisivat kehotusta omistamaan täyden ymmärryksen koko rikkauten ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden, Kristuksen, jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä.”* Jumalan salaisuus Kristuksessa pysyi silloin salassa juutalaisilta, tulee kuitenkin heille sitten paljastetuksi.

Myös tässä kohdassa on Jumalan Sana selkeä ja yksiselitteinen. Suuri virhe, mikä tehdään, on siinä, että lainauksia ja Raamatun tekstejä, jotka puhuvat eri tulemisista, käytetään vain Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluuseen. Myös tässä on elintärkeää jakaa Sanaa oikein ja asettaa se oikein paikoilleen. Kerran täytyy jokaisen antaa Jumalalle ja Hänen Sanalleen oikeus. Hyvä sen, joka sen jo tässä ja nyt tekee!

Mal. 3:1:stä mainittiin Uudessa Testamentissa vain ensimmäinen osa, joka viittaa Johannes Kastajaan: *„Tämä on se, josta on kirjoitettu: ’Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi, ja hän on*

valmistava tiesi sinun eteesi.” (Matt.11:10). Toinen osa, liiton enkelistä, joka on tuleva Hänen temppeliinsä, ei ole mainittu, koska se ei täyttynyt. Lupaus liiton enkelistä oli silloin ja on myös tänään vielä vastaisuudessa tapahtuva.

„Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin kultasepän tuli ...”

Ilm. 11:1:ssä mitataan uusi rakennettu temppeli. 2.Tess. 2:4-8:n mukaisesti asettuu antikristus Jumalan temppeliin, kuitenkin Herra on **tämän tulonsa** yhteydessä juutalaisten luokse surmaava hänet suunsa henkäyksellä (Jes. 11:4).

Ilm. 10:ssä näemme liiton enkelin, joka näytetään sateenkaaren kanssa Hänen päänsä päällä ja pilvi verhonaan (Jae 1). Koska tämä tapahtuma on sinettien avaamisen jälkeen, on Hänellä avattu kirja kädessään. Sitten hän asettaa laillisena omistajana jalkansa maan ja meren päälle (jae 2) „...ja huusi suurella äänellä, niin kuin leijona ärjyy.” Vasta tuona ajankohtana kaikuvat seitsemän ukkosenjylinän äänet (jae 3). Se, mitä puhuttiin, ei koske meitä lainkaan, sillä se ei ole missään asiayhteydessä seurakunnan kanssa, eikä sitä saanut kirjoittaa muistiin: „Pane sinetin taakse, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää puhuivat, äläkä sitä kirjoita!.”(Jae 4).

Me kunnioitamme jumalallista ratkaisua ja jätämme Jumalalle sen, mitä Hän on tekemä. Vasta silloin kohottaa liiton enkeli, joka seisoo maan ja meren päällä, oikean kätensä taivasta kohti. „ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei enää ole oleva aikaa.” Siitä eteenpäin ei siis ole enää aikaa, ei lykkäystä eikä enää mitään viivytystä, „...vaan että niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasuunaan -schofar'iin -, Jumalan salaisuus käy täytäntöön sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoille.” Luvussa 11, sen jälkeen kun molempien profeettain palvelustehtävä on päättynyt ja heidät on nostettu taivaaseen pilvessä (jae 12), puhaltaa seitsemäs enkeli pasuunaan, niin kuin luvussa 10:7 on ilmoitettu, ja kuninkuus on julistettu. Se on täydellisesti järjestetty.

Profeetta Daniel näki jo ennalta, kuinka enkeli olisi antava tämän valan, ja hän kirjoittaa, että siitä hetkestä kuninkuuden perustamiseen saakka on oleva vielä kolme ja puoli vuotta. „Kuinka kauan vielä on näitten ihmeellisten asiain loppuun?” Ja minä kuuntelin pellavapukuista miestä, joka oli virran vetten yläpuolella, ja hän nosti oikean ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää iankaikkisesti: „Siihen on vielä aika, kaksi aikaa ja puoli aikaa, Ja kun pyhän kansan yhden osan hajotus on loppunut, silloin nämä kaikki täyttyvät.” (Dan. 12:6-7). Selvemmin ei Jumala olisi sitä voinut sanoa, ja juuri tähän aiheeseen voitaisiin ottaa mukaan asianmukaiset kohdat, jotka näyttäivät meille, milloin ja missä asiayhteydessä leijona Juudan sukukunnasta ärjyy:

„Herra ärjyy korkeudesta, antaa äänensä kaikua pyhästä asunnostansa.” (Jer. 25:30-31)

„Ja he vaeltavat Herran jäljessä. Hän ärjyy kuin leijona...” (Hoos. 11:10).

„Herra ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemissa...” (Joel 4:15-17).

Luvussa 10:7 meillä on siitä ilmoitus, mikä luvussa 11:15 käy täytäntöön. Joka lukee tarkalleen, on toteava, että sillä hetkellä, kun seitsemäs pasuunaenkeli puhaltaa pasuunaansa, julistetaan kuninkuus maan päälle ja niin käy täytäntöön Jumalan salaisuus Jeesuksessa Kristuksessa: „Ja seitsemäs enkeli puhalsi pasuunaan; niin kuului taivaassa suuria ääniä, jotka sanoivat: ‘Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja

iankaikkisesti.’ Ja ne kaksikymmentän neljä vanhinta, jotka istuivat valtaistuimillaan Jumalan edessä, lankesivat kasvoillensa ja kumartaen rukoilivat Jumalaa, sanoen: ‘Me kiitämme sinua, Herra Jumala kaikkivaltias, joka olet ja olit, siitä, että olet ottanut suuren voimasi ja ottanut hallituksen.’ (Ilm. 11:15-17).

Painava virhe oli se, että seitsemännen enkelin ääni Ilm. 10:7:ssä on tulkittu Jumalan ääneksi, vaikka tässä jakeessa ei ole puhe Jumalan äänestä eikä viimeisen sanansaattajan äänestä, vaan yksiselitteisesti seitsemännen pasuunaenkelin äänestä. Veli Branhamilla oli oikeus, viitata tähän profeetalliseen kohtaan. Kuten tiedämme, profeetalliset kohdat näytettiin yhä uudelleen kaksinkertaisessa täytyyksessä. Olkaa hyvät ja verratkaa: „*Israel on Minun esikoispoikani*” (2.Mo. 4:22). „*Kun Israel oli nuori, rakastin minä sitä, ja Egyptistä minä kutsuin poikani.*” (Hoos. 11:1). „*että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: ‘Egyptistä minä kutsuin poikani.’*” (Matt. 2:15). Avainsana tässä on ‘poika’. Tapahtumat, jotka kuvataan, ovat täysin erilaisia, mutta sama profeetallinen sana Hoos. 11:1:stä pätee molempien kohdalla.

Veli, joka oli 1965 veli Branhamin kotiinmenon aikaan tasan kymmenen vuotta vanha, sai kaksikymmentä vuotta myöhemmin ajatuksen, selittää veli Branhamin ääni Jumalan ääneksi, jota jokaisen täytyisi kuulla. Sen tähden väittävät ne kaikki, jotka sen uskovat, että vain veli Branhamia saisi kuulla, eikä kenelläkään muulla olisi oikeutta saarnata. Samalla he enää vain lainaavat hänen ilmauksiaan, asettamatta niitä paikoilleen Pyhiin Kirjoituksiin, he joutuvat yhä enemmän epäraamatullisiin tulkintoihin, jotka he siten asettavat Jumalan Sanan yläpuolelle.

Me kunnioitamme ainutkertaista, virheetöntä palvelustehtävää, jonka Jumala on antanut veli Branhamille suorassa yhteydessä Omaan pelastusneuvopäätökseensä. Kaikki, jotka ovat Jumalasta syntyneet, kuulevat ja uskovat luvatus Sanan tätä aikaa varten. Mutta me hylkäämme päättäväisyydellä jokaisen tulkinnan ja samoin kaikenlaisen ihmispalvonnan, mikä ei ole muuta kuin epäjumalan-palvelusta. Jumalan Sana Jumalan äänenä pysyy iankaikkisesti. Kunnia kuuluu Jumalalle yksin, Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta!

Nyt, Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluun kynnyksellä, täytyy tehdä oikaisu ja asettaa kaikki kirjoitusten mukaisesti paikoilleen. Niin kuin kirkkokunnissa kaikki väärät opit ovat lähteneet väärinymmärretyistä ja väärin tulkituista Raamatun kohdista, niin ovat sanoman sisällä kaikki väärät opit syntyneet väärin käytetyistä veli Branhamin lainauksista. Ei Jumalan Sana eikä julistettu sanoma ole syyllisiä, vaan saatana, Sanan vääristäjä alusta saakka.

UURIM JA TUMMIM VALO JA OIKEUS

Aaronia kehoitettiin: „*Ja jumalanvastausten rintakilpi tee taidokkaasti kutomalla;’* „...*Ja pane jumalanvastausten rintakilpeen uurim ja tummim, niin että ne ovat Aaronin sydämen päällä, hänen astuessaan Herran eteen. Ja niin kantakoon Aaron Jumalan vastaukset israelilaisille sydämensä päällä aina Herran edessä ollessaan.*” (2.Mo. 28:15+30; 3.Mo. 8:8). Aaron, ensimmäinen ylimmäinen pappi Mooseksen aikana, oli yhdessä Leevin sukukunnan pappien kanssa voideltu palvelemaan pyhäkössä. Puku, viitta/kasukka ja rintakilpi kuuluivat siihen. Rintakilvessä oli kaksitoista jalokiveä Israelin kahdentoista heimon mukaan. Kun lukee siihen liittyvät kohdat Vanhasta Testamentista, käy sieltä esiin, että Jumala oli pitänyt itsellään oikeuden, puhua omassa pyhäkössään oikeuden (4.Mo. 27:21; 1.Sam. 28:6). Jumala itse vahvisti sanotun yliluonnollisella tavalla valon leimahtamisen kautta. Sentähden sitä kutsuttiin hepreaksi ‘valoksi ja oikeudeksi’ (5.Mo. 33:8).

Esran ja Nehemian aikana, kun Israelin kansa palasi takaisin Jerusalemiin, rakentaakseen uudelleen

Jumalan huoneen, kuului seuraava määräys: „*Maaherra kielsi heitä syömästä korkeasti -pyhää, ennen kuin nousisi pappi, joka käyttää uurimia ja tummimia.*” (Neh. 7:65).

Veli Branham on toistuvasti sanonut: „**Meidän nykyinen uurimimme ja tummimimme on Jumalan sana.**” ja on siinä yhteydessä painottanut kahdentoista apostolin oppia. 138 kertaa hän mainitsee rintakilven Mooseksen ja Aaronin ajalta ja siirtää merkityksen apostolien oppiin. 6.huhtikuuta 1965 hän sanoi saarnassaan ‘Jumalan virheetön Sana’: „**Jos joku kertoi unensa tai profeetta profetoi, eikä valo leimahtanut uurimissa ja tummimissa, profeetta oli väärä.**”

Jeesus Kristus on uskollinen ylimmäinen pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Jumala on asettanut seurakuntaansa eri palvelustehtävät (1.Kor. 12; Ef. 4 mm.) ja tehnyt kahdentoista apostolin opin ikuisesti päteväksi ohjenuoraksi. Seurakunta on rakennettu apostolien ja profeettain perustukselle (Apt. 2:42; Ef. 2:20).

Veli Branham vahvistaa viittauksessa vaimoon, joka näytetään Ilm. 12. luvussa päässään kahdentoista tähden kruunu, että se esittää uusitamentillista seurakuntaa, joka on kruunattu kahdentoista apostolin opilla. Se on ottanut vastaan Sanan jumalallisen siemenen ja synnyttää täydellistyttämässä poikalapsen, joka ensin temmataan ylös ja on sitten hallitseva kaikkia kansoja.

Kaikessa, mikä pitää yhtä apostolien opin kanssa, leimahtaa ylikuonnollinen valo; ellei se pidä yhtä, mitä opetetaan, profetoidaan ja harjoitetaan käytännössä, pysyy pimeys. Kaksitoista jalokiveä rintakilvessä ovat samat kuin uudessa Jerusalemissa (jakeet 15-20), joka laskeutuu alas kaunistettuna morsiamena: „*Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli ne seitsemän maljaa täynnä seitsemän viimeistä vitsausta, ja puhui minun kanssani sanoen: ‘Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon’. Ja hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin, joka laskeutui alas taivaasta Jumalan tyköä, ja siinä oli Jumalan kirkkaus*” (Ilm. 21:9-27).

Uuden Jerusalemin kuvaus on valtava ja suuresta merkityksestä. Kaupungilla on 12 perustuskiveä, joissa ovat Karitsan kahdentoista apostolin nimet. Perustuskivet ovat 12 jalokiveä, jotka tuodaan nimeltä esiin (jakeet 15-20). Samoin siinä on 12 porttia, joissa on kahdentoista Israelin heimon nimet. Uuteen Jerusalemiin menevät vain ne, joiden nimet ovat teurastetun Karitsan elämän kirjassa. Tässä on kyse Karitsan morsiamesta, ennen maailman perustamista Israelista ja kansakunnista valituista, Uudesta ja Vanhasta testamentista, jotka ovat täydessä uskossa ja kuuliaisuudessa vaeltaneet sopusoinnussa Jumalan ja Jumalan Sanan kanssa.

„*Eikä sinne ole pääsevä mitään epäpyhää eikä ketään kauhustusten tekijää eikä valhettelijaa, vaan ainoastaan ne, jotka ovat kirjoitetut Karitsan elämän kirjaan.*” (Ilm. 21:27).

Veli Branham kävi sisään myös Luziferin lankeemukseen ja luki Jes. 14:12; Lk. 10:18 ja Hes. 28:11. Valon enkelinä ja voideltuna Luziferillä oli puvussaan yhdeksän jalokiveä (Hes. 28:13). Hän oli Jumalaa aivan lähellä, oli nuhteeton luomispäivästään asti, oli Eedenin puutarhassa. Mutta sitten tuli tämä „Minä haluan! Minä haluan...” ja sen myötä ylpeys, niin että hän halusi tehdä itsensä Korkeimman kaltaiseksi ja syöksyi alas.

Lopunajan väärät voidellut, jotka näkevät näkyjä ja julistavat ilmestyksiä, väärät kristukset (Matt. 24), jotka astuvat esiin jopa NÄIN SANOO HERRA:n kanssa ja koristautuvat yhdeksällä hengenlahjalla, mutta pitävät opissaan ja uskonkäytännössään yhtä antikristuksen kanssa eivätkä Kristuksen ja kahdentoista apostolin opin kanssa. Heidän oman „Minä haluan...” myötä he ovat korottaneet itsensä hengelliseen ylpeyteen ja johtavat monia harhaan. Koskaan ennen ei ole eksytys ollut niin raamatullisesti koristeltu kuin nyt. Kaikki käyttävät Raamatun lainauksia ja vanhurskauttavat itse

itsensä, mutta eivät lainkaan ajattele verrata oppiaan ja käytäntöään apostolienoppiin.

2.Tim. 4 me luemme todellisen Jumalan palvelijan tehtävästä: *„saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtelee, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella. Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyhynsä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin. Mutta ole sinä raitis kaikessa, kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti.”* Sen Jumala lahjoittakoon. Amen!

HARHAANJOHTAMINEN KAIKILLA TASOILLA

„Sillä Jeesus vastasi ja sanoi heille: „Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä!” (Matt. 24.4) „Sillä väärää kristuksia ja väärää profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista valitutkin.” (Jae 24).

Kuluneiden vuosisatojen aikana ei edessäoleva **Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluu** ollut kirkoissa mikään puheenaihe. Mutta viime aikoina kaikki puhuvat siitä ja käyttävät jopa sanaa ‘parusia’ - alkaen Vatikaanista aina viimeisiin kirkollisiin yhteisöihin asti.

Yleisvastaanotollaan 12 marraskuuta 2008 valitsi paavi Benedikt XVI aiheekseen: *„Marana tha = Tule, Herra Jeesus!”* ja viittasi siinä yhteydessä Paavalin kirjeeseen 1.Kor. 16:22: *„Marana tha!”* Käsitteet kuten ‘Herran ruumis’, ‘Karitsan morsian’, ‘Jeesuksen Kristuksen seurakunta’ kuuluvat tänä päivänä Rooman kirkon ja muiden kirkkojen itsestään selvään sanavarastoon. Benedikt XVI viittasi jopa siihen, että Paavali on 2.Tess. 2:ssa korostanut, että ennen Kristuksen paluuta tullaan ‘apostasiaan’, ts. uskostaluopumiseen. Roomalais-katolinen kirkko ja muut kirkot ovat jo aikoja sitten joutuneet tämän uskostaluopumisen uhriksi. Rooman kirkossa, joka sai alkunsa kolmannella vuosisadalla Konstantinin ajoista lähtien, ei todellakaan mikään pidä yhtä Raamatun kanssa, ei opissa eikä käytännössä, eivätkä kaikki muutkaan kirkot kestä Jumalan sanan koetuksella. Mitä hyödyttää, puhua ‘apostasiasta’, siis luopumisesta, tunnistamatta sitä todellakin omalla kohdallaan? Erityisen valaiseva on silloisen paavin sitä seurannut ilmaus, että Paavali ei olisi lähemmin selvittänyt olentoa, jota kristillinen perinne myöhemmin kutsuisi ‘antikristukseksi’.

Itse asiassa kuvaus on riittävän selvä, jos haluaa sen sitten nähdä. Pääsanoma 2.Tess. 2:ssa on, että antikristus on yhteydessä suureen luopumukseen, kun ‘laittomuuden ihminen’ astuu esiin, ja tarkemmin sanottuna ‘kadotuksen lapsena’, suoranaisena Kristuksen vastustajana, joka korottaa itsensä kaiken sen yläpuolelle, mikä koskee Jumalaa ja Jumalan palvelusta ja kuvaa itsensä Kristuksen sijaiseksi. Tässä me löydämme olennaisen tunnusmerkin: Antikristus on ‘se laitton’, se tarkoittaa selkokielellä: mies kansojen maailmasta, ei juutalainen, sillä juutalaisethan ovat ‘lain kansa’ - tooran kansa.

Kun esim. Pietari Apt. 2:23 esittää syytöksen katsomalla Messiaan ristiinnaulitsemisesta vastuussa oleviin juutalaisiin: *„hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista tietämättömien miesten käten kautta naulasitte ristille ja tapoitte.”*, niin hän viittasi sillä roomalaisiin: Pilatukseen, joka langettaa tuomion, ja roomalaisiin sotilaisiin, jotka sen laittoivat täytäntöön ja myöhemmin jakoivat keskenään Hänen vaatteensa (Joh. 19:23).

Israelin kansa on lain kansa. Herra Jumala itse tuli alas Siinain vuorella ja luovutti ensin Moosekselle käskyt ja sitten koko lain. Tähän voitaisiin liittää mukaan monia Raamatun kohtia. Antikristus ei siis voi olla mikään juutalainen: hän on laitton, joka vieläpä asettautuu Jumalan temppeliin ja väittää olevansa Jumala - Hänen sijaisenaan (2.Tess. 2:4).

NIMI JAHVE

19. marraskuuta 2008 tuli Vatikaanista määräys, että Jumalan nimeä Jahvea ei käytetä enää katolisissa liturgioissa. Siten paavin hovi täyttää juutalaisten rabbien toiveen, jotka ovat esittäneet väitteen, että tätä Jumalan pyhää nimeä saa käyttää vasta ylimmäinen pappi jälleen uudelleen rakennetussa Jerusalemin temppelissä. Tämän nimen, jota varten heprealaisessa tekstissä on vain neljä konsonanttia J H W H (Jod Heh Waw Heh), on Jumala itse ilmoittanut: *„Ja Jumala puhui Moosekselle ja sanoi hänelle: ‘Minä olen Herra. Ja minä olen ilmestynyt Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille ‘Jumalana Kaikkivaltiaana’, mutta nimelläni ‘Herra’ en minä ole tehnyt itseäni heille tunnetuksi.’*” (2.Mo. 6:2-3).

Johdattaen kymmenen käskyn julistamiseen Kaikkivaltias puhui: *„Minä olen HERRA, JAHWEH, sinun Jumalasi, joka vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä.”* Sitten Hän käski: *„Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen nimeänsä turhaan lausuu.”* Herran Jumalan liiton nimi on niin pyhä, että sitä sai käyttää vain kunnioittavassa pelossa, palvonnassa jumalanpalveluksessa. Sen oli Jumala itse niin määrännyt ja puhui: *„Joka paikassa, mihin minä säädän nimeni muiston, minä tulen sinun tykösi ja siunaan sinua.”* (2.Mo. 20:24).

Tätä pyhää nimeä ei saanut lausua, kun kuollutta kannettiin ulos talosta, sillä Jumala ei ole kuolleitten Jumala, vaan elävien: *„Hiljaa! Sillä Herran nimeä ei saa mainita.”* (Am. 6:10). Tämän Raamatun kohdan ovat juutalaiset oppineet ymmärtäneet väärin, mikä on johtanut siihen, että pyhää nimeä Jahve ei ylipäättään enää saa lausua. Kun 70 tai 72 juutalaista oppinutta käänsivät heprealaisen Raamatun vuoden 270 eKr. paikkeilla Alexandriassa, Egyptissä kreikan kielelle, tekivät he suuren virheen: Tässä ‘Septuagintaksi’ kutsutussa käännöksessä antoivat he nimen Jahve eteenpäin sanalla ‘Kyrios’.

Juutalaiset oppineet Tiberiaassa eivät olleet ollenkaan yksimielisiä Septuagintasta ja siinä käytetystä kuvauksesta ‘Kyrios’. Myöhemmin luettiin itse heprealaisesta toorasta ‘Adonai’, missä on kirjoitettu JHWH. Tähän päivään asti rukoilevat juutalaiset ‘Elohim Adonaita’ ‘Elohim Jahven’ sijasta. Millään näillä kolmella kuvauksella Herrasta: ‘Adonai’, ‘Kyrios’ ja Dominus’, ei ole suoraa viittausta Jumalaan. Adonai voi olla valtias, Kyrios hallitsija, Dominus käskynhaltija, kuitenkin ne eivät ole suorassa viittauksessa yhteen totiseen Jumalaan, joka on paljastanut itsensä liiton nimellään ‘Elohim Jahve’. Myös kuvaus ‘Jehova’ on väärintulkinta, jota käytetään vasta vuodesta 1918 lähtien.

ONKO KAIKILLA SAMA JUMALA?

Viime aikoina kuulee yhä uudelleen sanonnan: ‘Meillä kaikillahan on sama Jumala!’ Se ei voi täysin pitää paikkaansa. On tosin vain yksi ainoa Jumala, joka on aikojen alusta paljastanut itsensä Elohim-Jahvena. Hän on iankaikkinen, taivaan ja maan Luoja. Hän on kuningas, tuomari, kaikki kaikessa. Hän on itse sanonut: *„paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa.”* (Jes. 44:6 mm.). Tämä on Mooseksen ja Israelin Jumala. Hän itse täällä maan päällä on asettanut kansansa Israelin velvollisuudeksi yhden ainoan pätevän uskontunnustuksen: *„Kuule Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi! -Adonai Eloheni Adonai Echad”* (5.Mo. 6:4-9).

‘Kristillisen’, ‘kolmiyhteisen’ Jumalan keksivät varhaiskatolilaiset kirkkoisät kolmannesta kristillisestä vuosisadasta lähtien. Raamatussa ei ole yhtään ainoaa kohtaa, jossa on sana: ‘kolmiyhteys’, ‘kolmiyhteinen Jumala’, ‘ikuinen Poika’ tai ‘Jumala Poika’. Ei ole mitään Raamatun

kohtaa, joka ilmaisee, että Jumala on määrännyt Pyhän Hengen kolmanneksi persoonaksi - sen tekivät kirkkoisat vuonna 386. Siinä ei ole myöskään yhtä ainoaa kohtaa, joka todistaisi, että Jumala on siittänyt ja synnyttänyt taivaassa jonkun Pojan, tai joka kertoo keskustelusta Isän ja Pojan välillä taivaassa. Ne eivät ole mitään muuta kuin väärinkäsityksiä Jumalasta, jotka niinkutsutut 'kristillisyyden isät' tekivät opeiksi ja myöhemmin opinkappaleiksi.

Tuossa kohden on juuri jumaluus ja henkilökohtainen Jumala-paljastaminen Isänä Pojassa tärkein raamatullisen julistuksen aihe, koska se on tapahtunut meidän pelastukseemme ja parannukseemme. Tämän aiheen olen tuonut kattavasti esiin julkaisuissani vastaavien Raamatun kohtien ohella, niin että jokainen, joka ennakkoluulottomasti ja vilpittömästi etsii, voi saada selvyden siitä.

Muhammedin ja islamin jumala on Allah. Niin kuin asiaan liittyvä historiankirjoitus tekee tiettäväksi, hän on babylonialaisten ikivanha kuunjumala, jonka tulee antaa koko maan kasvillisuudelle hedelmällisyys. Kaikkien toisten heimojen ja heidän jumaliensa voittamisen jälkeen on Muhammed julistanut jumalansa Allahin yhdeksi ainoaksi, totiseksi Jumalaksi ja itsensä hänen profeetukseen. Mekassa pysyi Kaabassa mustan kiven palvomisen myötä kaikki, niin kuin se aikaisemminkin oli ollut, ja vielä nykyään alkaa paastokuukausi Ramadan uudenkuunpäivänä. Myös päämäärä pysyy samana, nimittäin, että islamilainen puolikuu tulee täydeksi kuuksi maan päällä.

Esitelmieni yhteydessä kahdessatoista islamilaisessa maassa, joissa olen vierailut vuosien kuluessa, minua on aina kovasti surettanut se, että kääntäjät sanoivat 'Allah', kun minä sanoin 'Jumala'. Indonesiassa, joka on 227 miljoonine asukkaineen suurin islamilainen maa maapallolla, nimi 'Allah' on kirjoitettu jopa Raamatussa, ja todella 1.Mooseksen kirjan ensimmäisestä jakeesta aina profeetta Malakian viimeiseen lukuun asti. Sitä minä en voinut käsittää. Lopulta uskollinen Herra on pitänyt huolen siitä, että tulin tuntemaan erään professorin, joka on työssä raamattuseurassa 'The Bible Society':ssa Jakartassa. Jumala avasi hänen ymmärryksensä erään saarnani aikana, ja hänen vaikutusvaltansa nojalla painettiin Raamattu uudestaan. Hän lähetti minulle saman tien mallikappaleen ja voin itse vakuuttua siitä, että nimi 'Allah' ei tule siinä enää esille, vaan on kaikissa kohdin korvattu Elohim-Jahvella. Kiitos siitä Jumalalle, Herralle!

Tämä on Indonesiassa ja Malesiassa kulkeutunut jopa hallituspiireihin. Siten Malesian islamilainen hallitus helmikuussa 2009 on kieltänyt kristillisiä kirkkoja käyttämästä jatkossa nimeä Allah. Niin kuin minulle viimeisellä vierailullani maaliskuussa 2009 Indonesiassa kerrottiin, on samaten hallitus Jakartassa piakkoin noudattava tätä päätöstä.

KASTE

Kun baptisteja hiljattain vaadittiin korkeimmalta taholta kirkkojen maailmanneuvostosta, tunnustamaan kirkollinen sylilasten pirsrottelu kasteena ja luopumaan 'uudelleen kastamisesta', pysyi puheenjohtaja järkkymättömänä ja selvitti: „Meille se ei ole mikään 'uudelleen kastaminen', vaan varsinainen uskovien kaste niille, jotka ovat päättäneet vastaanottaa Kristuksen.”

Niinkutsuttuja 'uudelleen kastajia' julistettiin kirkonkiroukseen, vainottiin ja tapettiin uskonpuhdistuksen aikaan. Rooman kirkko ja myöhemmin myös samoin uskonpuhdistuksesta esiin tulleet protestanttiset kirkot vetosivat Ef. 4:5:een ja selittivät, että ei voisi olla mitään toista kastetta, koska siellä on kirjoitettu: „*Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste!*”. 'Uudelleen kastajat' olivat sitä vastoin ymmärtäneet, että oppi kastesakramentista, nimittäin että sylilapsi syntyisi uudelleen virantoimituksen kautta, ja vastaanottaisi Jumalan ikuisen autuuden, on Raamatulle täysin vieras. Niin he hylkäsivät sylilapsen pirsrottelun ja antoivat kastaa itsensä uskoon tulleina Markus 16:16:n sanan mukaisesti: „*Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu...*” Nyt oli kaikilla Raamattu käytössään ja

jokainen on voinut lukea ja tehdä ratkaisun omasta puolestaan, ottaako vastaan ainoan raamatullisen uskonkasteen vai pysyykö kirkollisen perinteisessä sylilapsenpirskottelussa, joka on peräisin pakkokäännetyksestä, eikä ole lainkaan Jumalan silmissä mikään kaste. Niin alettiin jälleen kastaa yhdenkertaisella upottamisella, jossa molemmat, kastaja ja kastettava, astuvat veteen niin kuin alkukristillisyydessä: „Ja hän käski pysäyttää vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet.” (Apt. 8:38).

„Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso, taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niin kuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä. Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: ‘Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.’” (Matt. 3:16-17).

Nyt heidät torjutaan uudelleen kastajina ja heitä vainotaan, jotka antavat kastaa itsensä niin kuin alkukristillisyydessä Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Jokainen voi itse lukea, että Jerusalemissa (Apt. 2), Samariassa (Apt. 8), Kesareassa (Apt. 10), Efesossa (Apt. 19) ja myös Roomassa (Room. 6) kaikki apostolit ja evankelistat ilman poikkeusta ymmärsivät oikein lähetyskäsken ja kastivat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Jumala on paljastanut itsensä Isänä taivaassa, Pojassa maan päällä ja seurakunnassa Pyhän Hengen kautta. Kasteessa tulee Herramme sanojen mukaisesti Matt. 28:19:sta tietoenkin kastaa nimeen - ei titteleihin. Siinä on kyse uusitamentillisestä liitonimestä ‘Jaschua-Jeesus’ = Jahve-Pelastaja. „Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niin kuin mekin.” (Joh. 17:11b). Pyhät kirjoitukset eivät tunne kastesakramenttia eikä kaste uudestisyntymää eikä myöskään mitään virantoimitusta. Vaikkakaan kaikki kirkot ja vapaakirkot eivät ota vastaan kaikkia katolisia oppeja, silti ne kaikki pysyvät kolminaisissa kasteperinteissään. Nyt ennen Jeesuksen Kristuksen takaisinpaluuta täytyy Hänen seurakunnassaan jokainen oppi ja jokainen käytäntö tuoda täydelliseen sopusointuun Jumalan ja Jumalan Sanan kanssa, jotta ne voidaan asettaa takaisin alkuperäiseen tilaansa.

MAAILMA KRIISISSÄ

Me olisimme varmasti varautuneet kaikkeen, mutta emme niihin moniin kriiseihin, jotka nyt järjestyvät koko maailmaa. Se mikä alkoi pankeista, on nyt vetänyt mukaansa koko talouden, koko maailman ennennäkemättömässä mittakaavassa on vedetty siihen mukaan. Päivittäin kohtaamme painostavia uutisia eikä laaksonpohjaa liene vieläkään saavutettu. Tilanne muistuttaa minua lauseesta, jonka kardinaali-arkkipiispa Faulhaber München-Friesingistä (1869-1952) on kerran sanonut: „Kun maailma vuotaa 1000 haavasta ja kansojen kielet ovat sekoitetut niin kuin Babylonissa, silloin katolisen kirkon hetki koittaa!” (K.-H.Deschner, Kristillisyyden rikoskertomuksia).

Kaikki toiveet USA:ssa lepäävät nyt heidän uuden presidenttinsä Barrack Hussein Obaman harteilla, joka on Irakin sodan myötä saanut hoitaakseen erityisen raskaan perinnön. Jokaiseen sotaan yhdistyy seuraukset, joita ei voi koskaan hyvittää. Kun eräessä CNN-haastattelussa kysyttiin: „Mikä oli jonkun hallituksen suurin virhe 1900-luvulla?”, kuului vastaus: „Saksan joukkojen marssi Neuvostoliittoon kesäkuussa 1941”. Toinen kysymys oli: „Mikä oli jonkun hallituksen suurin virhe tällä vuosisadalla?” „USA:n ja Englannin joukkojen marssi Irakiin maaliskuussa 2003.”

Yli neljä tuhatta US-sotilasta tuotiin jo takaisin sinkkiarkuissa, useita tuhansia haavoittui ja kotiutui traumatisoituneina raajarikkoina. Yli kolme ja puoli miljoonaa irakilaista on joutunut kodittomiksi, kuinka monia tapettiin, ei tiedetä lainkaan; maa on raunioina ja tuhkana.

Kuten jokainen sota on myös Irakin sota rikos ihmiskuntaa vastaan. Ensin oli näön vuoksi kyse siitä, että saadaan Saddam Husseinin hallinto päätökseen ja ‘pelastetaan maailma atomisodan uhalta’. Kun sitten Hans Blix ja El Barradei eivät löytäneet vähäisintäkään jälkeä ydin- tai muista

joukkotuhoaseista Irakissa, oli ilmeistä, että siellä oli kyse ainoastaan öljystä.

Ellei Yhdysvaltain ex-presidentin George W. Bush tulisi kääntymään katolilaiseksi samoin kuin Tony Blair, täytyy hänen varautua siihen, että hänet asetetaan Irakin sodan takia kansainvälisen sotarikostuomioistuimen eteen Haagissa. Uusi presidentti Barack Obama voi tehdä kaiken vain paremmaksi, sillä huonommin ei todellakaan enää mene.

HOLOCAUSTIN KIELTÄMINEN

Tämä aihe ei ole loppuun käsitelty Vatikaanin puolten vastaselvitysten eikä toisten puolten selvitysten myötä. Joka haluaisi ymmärtää sen asiayhteyksiä, mitä kolmannessa valtakunnassa tapahtui juutalaisten kanssa, hänen ei tule mennä takaisin vain espanjalaiseen inkvisitioon saakka, missä tuhansia juutalaisia poltettiin yhdessä Tooran ja Talmudin kanssa polttoroviolla ja toiset on karkotettu, kunnes Portugal ja Espanja julistettiin juutalaisvapaiksi 1492 - eikä vain siihen asti, mitä sitä ennen tapahtui seitsemällä ristiretkellä, joiden uhreiksi joutui 22 miljoonaa pakanaa, muslimeja ja juutalaista, vaan täytyy myös tarkastella, mitä varhaiskatolilaiset kirkkoisät toisen ja kolmannen vuosisadan lopulla ovat julistaneet. Heidän kiihotuspuheensa juutalaisia vastaan ovat perusteena sieltä lähtien jatkuvalle juutalaisvihalle ja heidän vainolleen meidän aikaamme asti.

Tässä asiayhteydessä mainitaan Justin, Ireneus, Zyprian, Athanasius, Eusebius, Efraim, Chrysostomus, Hieronymus, Hilarius, Ambrosius ja Augustin. Valtakunnankirkko, joka sai alkunsa siitä ajasta lähtien, ei ole millään tavalla - niin kuin yleisesti oletetaan - identtinen Jeesuksen Kristuksen seurakunnan kanssa. Viimeiseen kristittyjen vainoon saakka Diokletian hallinnon aikana, joka kesti 312 asti, ei ollut vielä mitään yhtenäistä kirkkoa roomalaisessa valtakunnassa, vaan ainoastaan eri uskonseuntia. Se oli Konstantin, joka 313 julisti kristillisen uskon tunnustamisen ja pian sen jälkeen, vuonna 321, kielsi juutalaisilta sapatin ja asetti sunnuntain heidän velvollisuudekseen ja antoi muuttaa heidän synagogansa karjatalleiksi.

He olivat sokaistuneita kirkkoisia, jotka eivät olleet lainkaan kokeneet mitään kääntymystä Kristuksen tykö, vaan he ovat ottaneet vastaan kristillisyyden uskontona, joiden keskuudessa alusta alkaen vallitsi antijuutalainen asenne. He hylkäsivät juutalaiset yhdessä Vanhan Testamentin kanssa ja asettivat pilkaten Israelin YHDEN Jumalan yläpuolelle 'kolmiyhteisen' Jumalan. Jokaisen rikoksen he siunasivat pois keksimällään kolmiyhteisellä kaavalla 'Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen'. Siitä saakka kirkko on käyttänyt tätä täysin epäraamatullista kaavaa, jota yksikään apostoli ei ole suuhunsa ottanut. Näiden varhaisten kirkkoisien kylvö on noussut esiin Rooman kirkossa vuosisatojen aikana. 'Niin kuin punainen lanka kulkee antijuutalaisuus kirkkohistorian läpi - usein myös verijuovana.' - niin on kirjoitettu Spiegel-kuvalehden helmikuun julkaisussa 2009.

Saksassa 1096 johti ensimmäisen ristiretken seurauksena Trierissä, Speyerissä, Wormsissa ja Kölnissä vainoiksi juutalaisväestöä vastaan, joiden uhriksi joutui tuhansia. 1215 lateraalikirkolliskokouksessa vaadittiin juutalaisten tuntomerkkiä. Tämä johti säännöllisesti vuosisatojen kuluessa juutalaisvainoihin katolilaiseksi luodussa Euroopassa. Oli gettoja, juutalaisten tuntomerkki, heidän rajoittamistaan ja syrjintäänsä. Jopa pitkäperjantainliturgiassa otettiin esiin mustamaalaaavia otteita juutalaisia vastaan. Jokaisen uskollisen katolilaisen täytyi nähdä juutalaiset kadotettuina, Kristuksen ja Jumalan murhaajina, niin kuin kirkkoisät heitä solvasivat. Tämä kylvö tuli esiin jopa Martti Lutherissa, joka 1543 laati pamflettinsa 'Juutalaisista ja heidän valheistaan'. Ortodoksikirkotkaan eivät olleet mitään poikkeuksia. Vielä 19.vuosisadan lopulla oli Venäjällä juutalaisvainojen aalto.

Ilman enempiä selvityksiä voidaan sanoa, että ei koko protestanttisten hallitusten aikajänteellä Saksassa ole ollut yhtään ainoaa juutalaisvainoa. Päinvastoin: Juutalaiset olivat täysivaltaisia

kansalaisia ja voivat toimia kaikissa ammateissa, he olivat tuomareita, asianajajia, lääkäreitä, kauppiaita jne. aivan kuten kaikki muutkin saksalaiset.

Lähihistoriassa vuosi 1929 toi käänteen, kun Benito Mussolini auttoi kirkkoa uuteen valtaan 'lateraaliosopimusten' kautta 11.12. helmikuuta, kun hän maksoi 1,75 miljardia liiraa sen velkoja ja lahjoitti Vatikaanille 44 hehtaaria valtiollisena valta-alueena. Tämän lisäksi tuli sopimus Italian valtion ja paavi Pius XI:n välillä room.-kat. kirkon edustajana. Sen tähden Vatikaani voi juhlia tänä vuonna kahdeksankymmentävuotista olemassaoloaan nykyisessä muodossaan.

Sitten seurasi 20.11. heinäkuuta 1933 sopimus Vatikaanin ja Hitlerin Saksan välillä. Siten Rooman kirkko varmisti kaikki asemat vallan kahvassa. Katolisesti dominoivan hallinnon myötä kolmannessa valtakunnassa alkoi uusi aikakausi Hitlerin johdolla, joka kerskui oppineensa paljon jesuiitoilta. Antisemitismistä tuli yleisesti hyväksyttyä. Tarvitsee vain lukea, millaisen kiihotuskampanjan juutalaisia vastaan tri Karl Lueger aloitti, joka oli vuodesta 1897 vuoteen 1920 pormestarina Wienissä - häneltä Hitler sai ensimmäiset kiihkokirjoitukset - ja millaisia kiihotuspuheita julistivat täysin julkisesti eräs Heinrich Himmler Baijerissa, eräs Julius Streicher, eräs von Papen, eräs tri Joseph Goebbels ja monet muut. Heidän näkemyksensä mukaan täytyi juutalaisia vainota, karkottaa tai tappaa Jumalan hylkääminä. Niinpä ei yllätä myöskään se, että kuusi pahinta kuolemanleiriä perustettiin lopulta Auschwitz/Oswiecimiin perikatolilaiseen Puolaan.

Kirkkoisien, jotka julistettiin pyhimyksiksi, varhaiskatolilainen vakaumus tuli katolisen kirkon perusajatuksiksi. Jokainen voi lukea asiaan liittyvästä kirjallisuudesta, mitä julistettiin, jopa: 'Joka tappaa juutalaisen, hyvittää Kristuksen kuoleman.' Niin tapettiin miljoonia juutalaisia hyvällä omallatunnolla. Joka näkee vaivaa lukea edes joitakin niistä 40 000 julkaisusta, jotka toisesta maailmansodasta ja holocaustista, shoasta julkaistiin, hän tietää, missä juutalaisviihalla ja heidän vainoamisellaan oli todelliset juurensa.

Luonnollisesti kirkon puolelta vastustetaan herra Hochhuthia, joka 1963 julkaisi näytelmän 'Sijainen' ja siten toi paavi Pius XII:n roolin näkyviin. Tässä on oikeutettu kysymys: Miksi Vatikaani kieltäytyy niin ankarasti, avaamasta salaisia arkistoja vuodesta 1939 vuoteen 1945? Pius XII:lla on kaiketi oikeutetusti paikkansa 'Hall of Shame'ssa - 'Häpeän huoneessa' holocaust-muistopaikassa Yad Vashemissa Jerusalemissa. Väite, että hän olisi vaikenemisella halunnut estää paremman, kuulostaa tapahtunutta tarkasteltaessa suoranaiselta ivalta. Paavi Benedikt XVI vaatiikin, että tämä muotokuva poistetaan, kun hän toukokuussa matkustaa Jerusalemiin.

Meidän täytyy jättää myös tämä ihmiskunnan historian pahin osa viimeiselle tuomiolle. Maailmanpääkaupunki Rooma kuvataan selvästi Ilmestyskirjan luvuissa 17 ja 18. Viimeisessä jakeessa lukee: „*ja hänestä on löydetty profeettain ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat tapetut.*”

Mikä koskee Israelia ja Jerusalemiä, niin nyt täyttyvät kaikki lupaukset, jotka Jumala on niille antanut: „*Sano sentähden: Näin sanoo Herra, Herra: Minä kokoan teidät kansojen seasta ja kerään teidät maista, joihin teidät on hajotettu, ja annan teille Israelin maan.*” (Hes. 11:17; Lk. 21:24). „*Minä istutan heidät omaan maahansa, eikä heitä enää revitä pois maastansa, jonka minä olen heille antanut, sanoo Herra, sinun Jumalasi.*” (Aamos 9:9-15).

„*Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukunnat maan päällä.*” (1.Mo. 12:3).

Totuus kulkee eteenpäin, totuus on voittava. Olkaa lohdutettuja, Herra tekee kaiken hyvin omiensa kanssa.

Jumalan tehtävässä toimien

Bt. Frank

Valokuvassa maaliskuulta 2009 veli Leonard Russ, Veli Paul Schmidt ja veli Frank.

„Vanhimpia, jotka seurakuntaa hyvin hoitavat, pidettäköön kahdenkertaisen kunnian ansainneina, varsinkin niitä, jotka sanassa ja opetuksessa työtä tekevät.” (1.Tim. 5:17).

Tämä teksti pätee täysin molempiin veljiimme. Kaikki, jotka ovat meihin yhteydessä koko maapallolla, tuntevat veli Russin ja veli Schmidtin. Viidenkymmenen vuoden ajan he ovat palvelleet paikallisseurakunnassa Krefeldissä ja sen lisäksi omassa maassamme kuin myös itäeurooppalaisissa maissa.

Monien vuosien aikana, jolloin olen saanut viedä hetken Sanaa kaikkialle maailmaan, olen voinut luottaa veljiini. Vieläpä kun saatana 1979 laittoi koko helvetin liikkeelle, tuhotakseen minut, seurakunnan ja työn, Jumala lahjoitti meidän vanhimmillemme armon pysyä lujina valtavasta ravistelusta huolimatta. Jumala on palkitseva heidän uskollisuutensa iankaikkisuudessa. Niin kuin minä ovat samoin molemmat veljemmekin varttuneessa iässä. Pyydämme, että muistatte meitä päivittäisissä rukouksissanne.

„Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.” (Mt. 24:14).

„Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti.” (Room. 9:28).

**Näin olemme tavoitettavissa:
Missions-Zentrum
Postfach 100707
D-47707 Krefeld**

**Puhelin:02151/545151
Fax: 02151/951293**

**E-mail: volksmission@gmx.de tai
E.Frank@freie-volksmission.de**

Kotisivu:[http:// www.freie-volksmission.de](http://www.freie-volksmission.de)

Veli Frank silmäilee kiitollisuudella taaksepäin 50 vuoteen lähetystyötä kaikkialla maailmassa; tällä kertaa erityisesti Brasiliaan, missä hänellä oli lokakuussa 1971 pienemmässä uskovien piirissä Sao Paolossa ensimmäinen kokouksensa. Nyt tulee kaikissa maan suuremmissa kaupungeissa tuhansia kuulemaan lopunajansanomaa. Joulukuussa 2008 oli Goianiassa, Brasiliassa, veli Joaquim da Silvan seurakunnassa, jota Jumala erityisesti saattoi siunata ja käyttää, 320 saarnaajaa ja evankelistaa kokoontuneena koko maasta, saamassa vastauksia raamatullisiin kysymyksiinsä ja löytääkseen hengellisen suunnan Jumalan Sanassa. Valokuva näyttää kokouksen 19.joulukuulta 2008.

Kysymykseen 'Uskotteko te kaikki, että Jeesuksen Kristuksen paluu on lähellä?' kaikui 'Kyllä' yli kolmeltatuhannelta ihmiseltä. Sitten seurasi kysymys: 'Oletteko te kaikki kastetut raamatullisesti Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen?' ja seurasi jälleen koko ihmisjoukon 'Amen' sekä 'Halleluja!' ja 'Gloria Deus!'

„Jolla on korva, se kuulkoon, mitä henki seurakunnalle sanoo!”